

НА УЧЕНИЕ

Игуменътъ на Батошевския манастиръ дѣдо Василий подканяше кончето си съ една жилава шибанка и весело пристѣпяше на равно съ него. Той бѣше доволенъ, защото благочестивитѣ християни отъ Бѣла-черква бѣха напълнили до връхъ дисагитѣ съ подаръци за манастира, а въ дълбокия джебъ на расото му звънкаха много сребърни грошчета.

— Хайде, Дорчо, хайде по-чевръсто! — подкани дѣдо Василий. — Хайде, че братята монаси ще ни чакатъ тази вечеръ.

Той повдигна шибанката, но размисли нѣщо, и вмѣсто да удари кончето, достигна го, хвана юздата му и го спрѣ.

— Азъ забравихъ, че не сме само двама, — засмѣ се старецътъ.

Наистина, отъ другата страна на кончето вървѣше едно десетъ-дванайсетъ годишно момченце облѣчено въ стари, но чисти и изкърпени дрешки, съ низко калпаче и опънати царвулки.

— Умори ли се, Киро? — запита дѣдо Василий и бащински се усмихна на детето.

— Не съмъ, дѣдо, — отговори момченцето и, за да покаже, че наистина не се е уморило, добави: — Лани, като пасѣхъ телетата на хаджи Тошо, имаше едно палаво юнче — по цѣль день тичаше. И азъ тичахъ следъ него, но пакъ не се уморявахъ.

— Хайде, Дорчо!

Преваляше пладне. Есенното слънце бързо бѣгаше на западъ. Сѣнцитѣ на дърветата се удължаваха. Изъ обгорѣлитѣ стърнища жужаха насѣкоми и свирѣха щурци. Само малкото звънче на Дорчовата шия нарушаваше тишината на опустѣлитѣ вече нивя.

Двамата пѣтници вървѣха мълчаливо.

Старецътъ си пѣеше тихичко нѣкаква църковна пѣсень, а Киро мислѣше за село. Толкова много криволичеше пѣтътъ, по който бѣха тръгнали отъ сутринята, че той дори и посоката на своето село не би могълъ да опредѣли. Отъ време на време се обръщаше, вириаше се въ далечината, но нищо не можеше да различи. Между